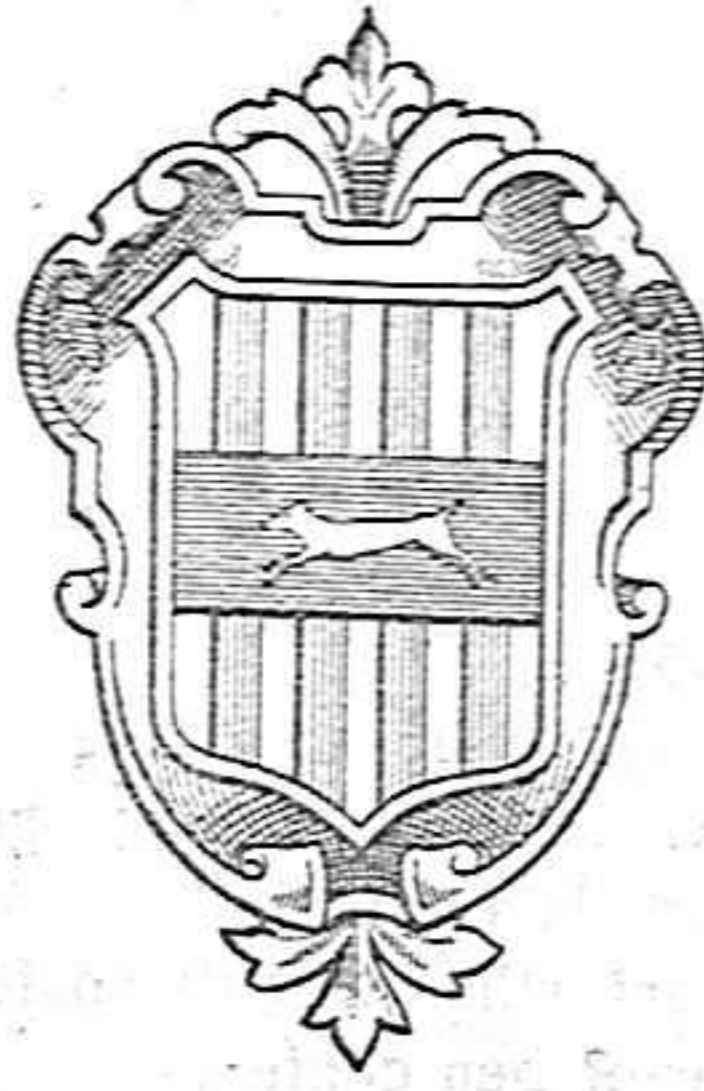

La Veu d'Inca

REDACCIO I ADMINISTRACIO
Murta, 5.—INCA.

Amy I

SETMANARI POPULAR
INCA 20 MARÇ 1915

Núm. 12

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

¿UN POBLE QUE'S MOR?

Encara no s'havia començada la guerra d'Europa, ni assolava amb mort i destrucció els camps de Bèlgica, de França i de Rússia enfonsant els milions i els homos de les nacions més poderoses del sigle XX.

França, l'hermosa França, continuava siguent, segons s'opinió de molts el *cervell d'Europa*; i seguia imposant als altres pobles, (sobre tot als pobles llatins,) les seves costums, les seves modes i les seves idees.

El radicalisme assaboria el seu triomf contemplant expulsades les ordes religioses i creguent haver arrencada an el poble francès, sempre cristià, la fè tradicional que era el fonament de totes ses seves glories. Pero pareixia que a pesar d'axò França era encara la nació intel·ligent i noble, generosa, educada i rica; la nació del bon gust i del art, de les ciències i de les lletres.

Es ver que de coranta anys an aquesta part augmentaven tira, tira, els que ençà i enllà demostraven no estar conformes amb aquest parer general; pero això no bastava perque el prestigi exterior de França quedàs notablement minvat, ni perque ella mateixa se cregués a sa vorera d'un perill mortal i víctima d'un mal gravíssim.

Tranquila s'orgullia mirant les seves riqueses, i disfrutava rebent les alabances i homenatge dels altres pobles que se creien ditxosos quant porian copiar qualque cosa d'ella, i se consideraven tant més perfets, quant millor sabían imitar-la.

En mitx de tot això ressonà com un crit aborronador sa paraula d'un bon francès. Maurici de Ganay, ple de patriòtica alarma obria els uis de la seva

nació amb un llibret que titulava *La França qui's mor*.

I ja no va esser tot sol que pensà així. Un altre francès distingit, professor de s'Universitat de Paris, M. Gide, no se returà cap mica per dir ben clar: *França es un Estat de sucre qui se fon*.

I entre mil altres que se daren compta del mal, M. Pascual Leroy-Beaulieu, exclamava a final de 1913: *Es massa cert que va a morir, i a morir pronte*.

Ja no foren els francesos tots sols: an els Estats-Units en Roosevelt deia parlant de França: *Aqueixa hermosa nació se suicida*. I en Kidd, anglès, manifestava el seu parè amb semblants paraules: *Aquest poble se destrueix a si mateix*.

I ¿que veien aqueis francesos i aqueis amics de França, per parlar així d'una nació a les hores respectada i admirada?

No se porien referir a sa guerra, perque sa guerra llevors no hi era, ni sabia ningú si vendria, o quant vendria; ja que s'havia parlat prou de les *Conferencies de la pau* i del *temple de la pau*. A lo mes porien mirà sa guerra com una de tantes causes de les seves llamentacions; pero ni era s'única, ni era segurament sa principal.

Devant els uis tenien altres problemes: problemes que eran de interès vital per França, com ho son per Espanya, com ho son per Inca, com ho son per cualsevol poble.

Miraven la població que disminuía a pesar de la riquesa de França, que cada any veia desapareixer una ciutat de molts de mils d'ànimes; miraven l'Agricultura que s'allenguía a pesar de la perfecció dels sistemes i màquines de conreu; miraven l'Industria, que dins França mateixa deixava d'esser france-

sa, per convertir-se en anglesa o alemana; miraven el Comerç, fet en gran part per externs entre els quals figuraven bon número d'espanyols; miraven tots els rams de l'activitat humana que seguit, seguit, per una necessitat fatal paraven a mans estrangeres. I veent tot això cridaven: *la França se destrueix, la França se mor*.

Estudiar-ne ses causes i fer-ne aplicacions al nostre poble creim que ha d'esser tasca profitosa de la qual en podrem treurer sanitoses ensenyances.

Per això hi destinarem alguns articles.

FR. P. J. C.

GLORIA DE SAN JOSEPH

De les boscuries de Nazareth
a coll un dia lo sant Vellet
du'l tronch d'un arbre;
sobre'l braç tendre de l'Infantó
se descarrega aquell tió
fexuch com marbre.

Per quadretjarlo la destal pren;
no la pot moure de cansament,
mes no la dexa;
d'aquella viga fa setial
y allí reposa d'un vert parral
sota la réxa.

Està a la porta de l'obrador
entre ses dues meytats del cor,
Crist y Maria,
entre sa casa y el cel blavis,
pòls amorosos del paradís
que'l delicia.

Clou ses parpelles la blana són,
que, fentse esquerpa pels ríchs del món,
clou les del pobre,
y entre les fulles que mou l'oreig
d'aus de la Gloria s'ou volateig
al seu dessobre.

Ab flautes, sistres y violins
devallen Angels y Serafins
en voladuria,
y de les cordes d'argent d'or
dolça's barreja la gèmegor
amb la canturia.

D'aquella porta ne fan altar
que tots s'afanyen a enfestonar

de flors ab randes,
y d'arbre en arbre per cobrecel
pengen d'arínjol y xucla-mel
fresques garlandes.

Poses un Angel son barretó,
l'un pren sa capa, l'altre'l bastó
florit, o l'eyna,
y per los ayres fugen volant
dihent als homens del jayet sant
l'hermosa feyna.

Altres que juguen ab verts palmons,
entre lllentriscles y bargallons
canten y sonen,
mentres la Verge y el Verb diví
ab diadema que'l cel guarní
son front coronen.

Quant se desvetlla lo cast espós
diu a Maria y al Cella-ros
que tant estima:
—¡Que dolços somnis he somniat!
somniai veurem del cel pujat
en l'alta cima.

La lira y l'Angel ses dolces veus
entrelligaven com dues deus
l'aygua sonora.
Los ayres eren glops de perfum;
primaverenca rosa de llum,
reyans l'aurora.

¡Ay! y vosaltres, d'aquells jardins
mos dos candíssims coloms divins,
m'acompanyaveu:
y ab les vicles de dalt dels cels
y ab aquells lliris que són estels
me coronaveu.—

Jacinto Verdaguer.

DEL TEMPS

—Toni ¿que ja t'has confessat?

—No senyó; ni'n fas contes.

—Com així?

—Jo li diré: Som vengut d'Alger; he viatjat per França, i per Alemanya; vaig estar una temporada a Bèlgica, he corregut per Inglaterra, i ¿que vol que li diga? He arribat a veure que això es una comedi, i que no importa confessar-se.

—Bono, ¿idò que vols fer?

—Deixar-ho correr, i ja ho aclarirem: que això de posar-me an es peus d'un homo com jo, no'm pot passar pe's coll, Qui ho vol fer que ho fassa; però lo que es jo...

—Però bono: o és precis, o no es precis. Si no es precis, deixem-ho estar; però si es precis, no hi ha més remei: per peresa que mos fassa mos haurem de confessar.

—Jo a molts he sentit a dir que no; i n'he vists molts que no se confessaven.

—I jo també: però a mi me crida s'atenció una cosa: es qui no volen confessar-se, diuen *no importa*; però això no vol dir que tenguen raó; sinó que ses poques ganes les fan parlar així, i jo no m'en fii del seu parer.

—I perque no?

—Perque he afinat que es qui no volen confessar-se, no son es més condreits i acertats, sinó que en general son es més esgarrats; sense que això vulga dir que no n'hi haja qualquín que se confessa qui també es tal qual.

I resulta que com jo los me veig: un jugador, s'altre plé de malicia, s'altre embuista i afectat de lo qui no's seu, aquest un fadrí tudat i calave-

ra, aquest altre un casat viciós, aquella una jo-ve o una dona de conducta ductosa, i persones així, dic: ¡mals testimonis sou! No's raro si trobau que sa confessió no's necessari. Per anar així com anau no vos fá gens de falta: i si vos volguesseu compondre tot d'una trobarieu que vos convé confessar-vos.

—No hu sé jo!

—Si, homo si. ¿Saps que veig jo? que molts que tota la vida han trobat això que tu trobes; quant es venguda s'hora de morir-se han trobat just lo contrari; s'han volguts confessar i han demostrat estar-ne ben contents.

—Aixó si que es sa veritat. Pero no diga V. que no fassa peresa confessar-se: a V. que no n'hi fá?

—Prou que me'n fá! Pero hi he pensat bé, i trob que no hi ha més remei que posar-hi es coll.

—I en que se funda.

—T'ho diré amb poques paraules. -- Jo crec en Deu; perque es no creurè en Deu es una bestie-sa, i pens que faltar-li a lo que Ell mos mana en sa llei es agraviar-lo.

I dic: si Ell es s'agreviat, Ell me pot perdonar i a mi me convé que me perdoni. Si es Ell que m'ha de perdonar, a Ell li toca senyalar ses condicions per perdonar-me; i tota vegada que jo l'he injuriat, ses condicions per perdonar-me sempre han de suposar de part meva una humiliació i un poc de sacrifici.

—Aixó es lo que passa sempre.

Idó bono: Deu haguem-mos de perdonar ha posat per condició que mos confessasem; no mos porem queixar perque en comanda Ell. I amb sa confessió tota sola ja hi tenim s'humiliació i el sacrifici que mos toca fer de part nostra, de manera que no's raro si mos costa pena.

—I qui ho diu que això es sa condició posada per Deu?

—Jesucrist en persona: perque sa cosa era massa sèria per dirnos-ho per un altra, Deu volgué que ho sabessem pel seu propi Fill; i procurà fe ben clara sa seva santedat, i sa seva divinidat, perque no posassem en dupte ses seves paraules.

—Si es així... jo no havia pensat amb això.

—Idó pense-hi i veuràs com te passarà a tu lo que hem passa a mi.

—Que li passa?

—Que per peresa que hem fassi no veig més sortida que confessar-me i no parlar-ne pus.

—Per mí ho haurem de fer així.—

—Idó fé via—que sa Corema ja s'acaba.

Dr. X.

«NEDERLANDISCHE ANTI-OORLOG-RAAD»

«Inmediatament que la guerra europea esclatà, diferents grupus d'intel·lectuals de les nacions compates son vinguts a pledjar la justícia de la causa dels països respectius, en manifestos i fascicles que han escampat abundantament en els països neutrals; al costat de la guerra per l'espasa, continuen ells una guerra, no menys violenta, per la ploma.»

«Aquests escrits són pervinguts també als que això signen, súbdits tots d'un país neutral. Ells han pres coneixements dels mateixos amb un interès vivíssim, per tal que aquets escrits els col·locaven en situació de formar-se una idea més clara, no solament de les disposicions l'esperit que la guerra ha fet néixer en els intel·lectuals de les nacions

combatents, però també de les opinions dominants en aquestes sobre l'origen i el caràcter de la guerra actual.»

«Els que això signen no han pas estat sorpresos que els òrgans dels adversaris sien persuadits d'haver cadascú la justícia de llur part. No és tampoc sorprenent de veure que aquests partits en pugna se senten imperiosament impulsats a pledjar cadascú el seu dret vora els neutrals. En efecte, dins una lluita tan espaventosa, és, des del punt de vista psicòlogic, urgent per a tots els pobles combatents el tenir fe absoluta en la justícia de la seva causa, és natural que desitgin testimoniar aquesta fe a la faç dels altres. Solament una confiança sega en l'inviolabilitat de la propia causa pot preservar-los de cedir i de descortjar-se en aquesta lluita furiosa.»

«Però la cosa que els aquí signats han constatat amb una dolor sincera, es que, gairebé tots aquests escrits mancaven, adhuc d'un intent de justícia envers l'adversari i que ordinàriament s'atribuïen a aquests els motius més perversos i més o lliosos.»

«Els aquí firmants respecten la convicció de les nacions bel·ligerants que elles combaten per una causa justa. Adhuc en el cas de que haguessin format la llur opinió propia sobre l'origen de la guerra, judicarien inoportú d'oposar, ja en aquest moment, les opinions i els arguments els uns als altres. Això resti reservat per a més tard, quan l'examen científic podrà tranquil·lament sospesar-ne la valor respectiva quan les passions nacionals seràn apaïbagades, quan el judici de l'història podrà ésser escoltat amb un estat d'ànima més seré.»

«Mes allò que ells judiquen de propi dever i que consideren com un avantatge que els escau en la seva qualitat de neutrals, és el fer sentir una veu contra el fet que's cultivi sistemàticament una animositat permanent entre els enemics actuals.»

«Tot i comprenent com una cosa natural que els esdeveniments de l'avui hagin sobreexcitat el sentiment de nacionalitat, són d'opinió que el patriotisme no deu pas excloure la capacitat de reconèixer el caràcter de l'adversari; que la consciència de les virtuts d'un poble no pot implicar l'error d'atribuir al poble enemic tots els vicis; que la convicció que la causa propia sia justa no deu fer oblidar que l'adversari sent amb igual força, la mateixa convicció.»

«Que no's perdi de vista que la qüestió de saber quins pobles se trobin ésser enemics depèn de les relacions polítiques i que aquests canvien segons circumstàncies que ningú pot prevenir. L'enemic d'avui pot ésser l'aliat de demà.»

«LA MANERA COM SE SOL TRACTAR L'ADVERSARI, NO SOLAMENT EN AQUESTS ESCRITS, PERO TAMBE, I SOBRETOT EN LA PREMSA DELS PAISOS BEL-LIGERANTS MENAÇA DE FER DURAR MOLT TEMPS L'ODI MES VIOLENT.»

«Als mals que són ja la conseqüència immediata de la guerra s'afegirà encara aquest fet deplorable que la cooperació de les nacions, avui enemigues, en materia d'art i de

ciència, i, d'una manera general, en els treballs de la pau, serà dificultada, feta impossible per molt temps. I, no obstant, després d'aquesta guerra, temps vindrà en que els pobles deguin continuar les seves relacions; tant socials com intel·lectuals».

«Tant com la proporció de les acusacions violentes d'una part i de la altra sia menor; tant com menys un poble hagi fustigat el caràcter dels altres pobles; tant com menys s'haurà suscitat una animositat persistent, més fàcil serà reuuar més tard els fils romputs de les relacions internacionals».

«Però el qui suscita l'odi impideix al mateix temps que el pensament vagi en la direcció que pot conduir a la pau».

«TOT AQUELL QUI INVECTIVA L'ADVERSARI AMB PARAULES O AMB ESCRITS I EXCITA LA PASSIO NACIONAL ES CO-RESPONSABLE DE LA PERLLONGACIÓ DE AQUESTA GUERRA AFROSA»

«Per això els sotsignats fan una crida a tots els seus adherents, a aquells sobretot qui pertanyen a pobles bel·ligerants, per col·laborar a aquest objecte: l'abstenció, en paraules i en escrits, de tot allò que pugui excitar les disposicions hostils permanents».

«Els sotsignats adressen aquesta crida en primer lloc a tots aquells qui tenen responsabilitat de la direcció de l'opinió pública en la llur patria; els homes de ciència i d'art que, de fa molt temps saben, que, en tots els països civilitzats, hi ha homes i dones, que no tenen altres idees que les seves mateixes en la justícia i en la moral».

«Que els representants de tots els països pensen en aquests dies—segons la paraula dita de poc per un home de Estat holandès—en allò que els separa».

Així parla el «Conseil holandès contra la guerra», fundat a La Haya i unit, en comunitat d'ideal, amb el «Comité d'Amics de l'unitat moral d'Europa», fundat a Barcelona.

XENIUS.

ELS DOS PODERS

Veusaquí noves interessants de Roma.

La simple hipòtesi d'una intervenció de Itàlia a la guerra, planteja qüestions importantíssimes al volt de la convivència a Roma del poder temporal italià i el poder espiritual del Papa, dotat comunament de garanties d'indpendència.

Tres serien les situacions a examinar: la de la representació vora el Pontífex que pertanyés als països enemics d'Itàlia; el correu de despatx de la Secretaria d'Estat, i els telegrams xifrats que s'enviàs als governs en lluita amb la Itàlia. L'anomenada «lleï de garanties» que reconeix aquests privilegis al Pontífex no fa distinció de temps de pau i guerra, però és indubtable que quan es faci la prova en temps marcial de l'actual situació romana, se'n veurà la inseguretat, i el Vaticà o el Quirinal patiran d'extrabanquaments. A una i altra potestat s'imposaria llavors una exquisida política, un torneig de sagacitats que no solament concordaria amb la tradicional habilitat italiana, sinó que fóra exigít pel fet de l'universalitat d'interesos que el Vaticà representa i la conveniència evident de no ferir la més petita susceptibilitat de l'interés patriòtic, i,

d'altra banda, per la necessitat absoluta per part del Govern de Roma de no alinearse la poderosa energia dels catòlics de la península.

Els diaris italians anuncien, no sabem amb quina autoritat, que el Vaticà, tot protestant de sos drets, toleraria que certs representants estrangers vora d'ell parlissin o deixessin de gaudir la immunitat diplomàtica. En canvi, amb referència als altres dos extrems seria possible que el Vaticà, la nobilitat del qual és fóra de dubte, veiés preponderar les seves prerrogatives.

També es diu que hi ha hagut conversa entre els dos poders per resoldre aquestes qüestions, i que l'ingrés de Itàlia en la guerra en determinaria automàticament una solució armònica.

Qui sab si com a conseqüència de la lliçó dels fets, com de la sobirana importància que en aquesta guerra llarga i profunda de països civilitzats han d'hassolir les potestats espirituals, la «lleï de garanties» serà reemplaçada per un nou estat de coses de major «decorum» per la gran Seu de la religió essencial de la humanitat!

De «La Veu de Catalunya» C.

ELECCIONS PROVINCIALS

Les eleccions de diputats provincials, de diumenge, tengueren la novetat de que'l nou partit *Maurista*, feia'l primer ensai formal, a pesar de ses lamentables desercions. Ja no són solament manifestacions de qualque Centre Maurista o campanyes oratories de N'Osorio Gallardo, sino que'l *Maurisme* s'és manifestat a les urnes amb una votació nutridíssima, i a Madrid, lluitant contra dues coaligacions. Això vol dir que D. Antoni consent i aprova la lluita electoral en nom seu, en nom de *Maura si*. Que D. Antoni aviat actuarà en la política, no hi ha que dubtar ho, de no esser així, serien d'un contrasentit les actuacions dels seus adictes.

A Madrid, la divisió de les forces monarquiques ha donat el triomf an els republicans. Això eren doblers comptats. Els Liberals també estan orgullosos del gros contingent que han tengut de diputats provincials, si no fos així de res lo: serviria anar del bràs del govern.

Però qui ha tengut un veritable triomf són els regionalistes de la *Liga de Catalunya*, malgrat anar totsols, contra la coaligació esquerrana, han tret victoriosos tots els diputats que havien presentat amb un *superavit* de vots esperançador.

Ara, en la Diputació de Barcelona e-hi figuraran 15 regionalistes. Els altres partits que hi tenguen més representació sols e-hi tendran 4 diputats, amb un resultat de dues terceres parts de majoria de les dretes. No hi ha pe-

rill, idò, que les Mancomunitats caiguen en mans dels homos de la calç, el guix i el ciment.

Devocionaris

de 20 céntims fins a 8 ptes.

A. NOSTRA LLIBRERIA

Ecos de Ca-nostra

VILLANUEVA A INCA.—Dilluns, el Sr. Villanueva, ex-Ministre lliberal, que se trobava a Mallorca, va esser a Inca, de passada per Pollensa.

Al matí visità a ca D. Jaume Armengol a on va esser rebut per dit senyor i pels demés caporals del Partit i una comissió del Ajuntament, presidida pel Sr. Bal·le.

Fonc obsequiat en un lunc.

Al vespre, de tornada, visità a ca D. Domingo A'zina, a on també fonc saludat pels seus amics polítics i un'altra comissió del Ajuntament, i obsequiat amb pastes i licors.

FESTA DE SANT JOSEP.—Amb molta solemnitat s'és celebrada la novena i festa de Sant Josep.

La Iglesia parroquial ha aparescuda en les millors galandures i esplendidament il·luminada, i s'és vista atestada de nombros concurs. A l'ofici s'ha cantada una partidura d'En Perossi, retreguent les glories josefines Mossen Francesc Sitjar que amb tant de fervor religiós mos està predicant la corema.

RESTABLIMENT.—D.ª Maria Bannasar, de Son Frara, dimecres sortí per anar a missa, després de quatre mesos de no haver sortit de casveva per falta de salut.

Mos n'alegràm ferm.

PER FER EL KIOSK DEL MERCAT.—A la plaça del Mercat del bestia un tai de picapedrers, aquests dies, estava desmontant la casa veia per procedir a l'axecament del Kiosk, o lo que sia, de que ja'm parlàrem en números anteriors.

AJUNTAMENT

SOBRE LA CARN

El Senyor Bal·le ha rebut del gremi de carnicers una exposició escrita a on se manifesta ha sabut que l'Ajuntament tractava de posar una *taula Reguladora de carns*; i que sobre ella algú havia fet proposicions ventajoses amb tal que dita taula fos exempta dels arbitris que pesen demunt aqueix article, cosa que duria la ruina al gremi i ademés seria injusta, per crear privilegis irritants per no poder tenir els mateixos medis de compatència.

En mig de raonades consideracions, el Gremi de carnicers, proposa a l'Ajuntament que si no's posa la taula reguladora, ells ven-

dràn la carn d'anyell a 7 reals i mig i la d'auveia a 6 i mig, el K. fins el darrer dia de maig. L'Ajuntament està estudiant l'assunto.

CARTES

Els caporals de partit D. Jaume Vidal i D. Jaume Armengol, i D. Pere Bal·le, Alcalde d'Inca, escrigueren al general Luque i a D. Geroni Estades, encarregant-los que s'interessasen del Ministeri de la Guerra, perquè quedàs aprovat l'estament a Inca de dues bateries de siti que figuren en el pla de fortificacions de Mallorca que ha presentat el Capi·à general.

El Sr. Bal·le ha rebuda contestació del Sr. Estades i del General Luque, en que li participen que posaran la seva influencia perquè sien complits els seus desitjos.

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostro mercat

Bessó	a	90'00	el quintá.
Blat	a	23'00	la cortera.
Xexa	a	23'50	id.
Sivada	a	10'50	id.
d. forastera		10'50	id.
Ordi	a	10'50	id.
id. foraster	a	10'00	id.
Faves pera cuinar	a	27'00	id.
id. ordinarias	a	19'50	id.
id. per bestia	a	19'00	id.
Blat de les Indies	a	17'50	id.
Fasols	a	36'00	id.
Monjetes de confit	a	48'00	id.
id. Blanques	a	45'00	id.
Siurons	a	00'00	id.
Garroves	a	05'25	
Safra	a	03'50	s'unsá.
Porcs		12 a 13	

Imprenta de Miguel Durán Seurina

MOVIMENT DE POBLACIO

NAIXAMENTS

Dia 13.—Margalida Amergual i Llompart, filla de Macià i de Catalina.

Dia 14.—Gabriel Cabrer i Perelló, fill de Gabriel i de Margalida.

—Hilarió Agapito Sans i Gonzales, fill de Agapito i Encarnació.

—Llorens Garau i Mateu, fill de Llorens i de Francin'Aina.

Dia 15.—Miquel Tortella Estrany, fill de Baltasar i de Esperança.

Dia 16.—Esperança Gual i Garcias, filla de Antoni i de Catalina.

Dia 18.—Jaume Solivellas i Serra, fill de Simó i de Catalina.

Dia 19.—Miquel Ferrer i Pascual, fill de Juan i de Maria.

DEFUNCIONS

Dia 12.—Matgí Marqués i Prats, de 72 anys, cassat, mort a conseqüencies de bronco-pneumonia.

Dia 13.—Antoni Serra i Ramis, de 67 anys, fadrí, mort a conseqüencies de Pneumonia aguda.

Dia 16.—Paula Ferrer i Llompart, de 3 anys, morta a conseqüencies de Bronquitis.

Dia 18.—Llorens Miralles i Jover, de 65 anys, cassat, mort a conseqüencies de Asma-cardiaco.

Dia 19.—Juan Seguí Alomar, de 83 anys, cassat, mort a conseqüencies de hemorragia-cerebral.

LA POLITICA ALEMANA

PEL PRINCEP BÜLOW

4 pessetes

Administració de la VEU.

LLIBREIRA Carré de la Murta numero 5.—Inca.

Dezzeres Obres Rebudés

CAMINO DE SALVACIÓN

Diccionario completísimo, verdadero vademécum de todo buen cristiano. Para dar idea de la importancia de este magnífico libro, baste decir que, además de un bellissimo prólogo del Emmo. Sr. Cardenal Monescillo, de grata memoria, contiene cinco grandes secciones dedicadas al *Ejercicio cotidiano. Santa Misa. Confesión y Comunión. Prácticas de devociones particulares. Himnos y cánticos de la Iglesia.*

La nueva tirada, perfectamente impresa sobre papel de lujo en tinta bistre, forma un tomo en 8.º (150 x 110 milímetros) de 603 páginas, y de ella hemos recibido las siguientes ediciones:

Edición encuadernada en tela inglesa con planchas, cortes blancos; cada ejemplar, 2 pesetas.

Edición encuadernada en piel de foca, cortes dorados y registros de seda, con estuche; cada ejemplar, 8 pesetas.

EL NIÑO AMANTE DE LA VIRGEN

Devocionario compuesto por el R. P. M. Lasaleta. Un tomo en 16.º (95 x 60 milímetros) de 239 páginas.

El autor de este librito ha querido encerrar en él no sólo lo que es peculiar de un devocionario de la niñez; ha querido, además, que fuese el talismán de la infancia, y con tan piadoso objeto inserta una colección valiosísima de *Ejemplos*, sacados de las vidas de los Santos Padres y de otras fuentes históricas, para inculcar en la tierna inteligencia del niño lo que puede alcanzarse por el camino de la virtud.

Edición en tela, cortes blancos, 60 céntimos.

id. en tela, cortes dorados, 80 id.

id. piel fina, cortes dorados, 1'80 ptas.

GRAN ASSOLIT DE DEVOCIONARIS

Una verdadera veriedat de gusts i preus.

Propis per regalar els infants de 1.ª Comunió.

Desde 15 centims de pesseta fins a 8 pessetes l'exemplar

A LA LLIBRERIA DEL CARRER DE SA MURTA

PLANCHADO ALEMÁN

Se lavan y planchan, **Cuellos, Puños y Camisas** Preferimos se entreguen las prendas sucias o sea sin lavar

Precios { Cuellos todas las formas a 10 céntimos uno.
Puños id, id. a 10 céntimos par.
Camisas de 20 a 40 céntimos según forma.

Sucursal en Inca—Sastrería y Camisería de **FORENCIO PRAT**—Mayor, 6, 8, 10—P, del Sol, 1 y 2,